

DOVOLENÁ 2024 – HOEL ALGAR OPAVA

03. 08. 2024

Výjezd na dovolenou: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Filipová Soňa, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Hejna Petr, Hejnová Hana, Kraus Karel (Zdeněk) Luštinec Lád'a, Luštincová Věra, Rohanová Jitka, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr, Žatecká Hana a Žatecký Roman.

Letos představují most v Libňatově, a tak nemůžeme tradičně startovat od Ireny a Radka Hejnových, ale začínáme kávičkou ve sportovním areálu Sokola Havlovice. Poté kvůli zavřenému I/14 z Náchoda do Nového Města jedeme přes Olešnici, Řešetovu Lhotu, Studnici, Vysokov a Provodov do Dobrušky. Pak již normálně přes Solnici, Rychnov nad Kněžnou, Vamberk a Žamberk, kde vedoucí karavany (Petr Vojtíšek) pohlídá cestou na Suchý vrch a odbočil na II/312 na Pastviny, abychom se na trasu vrátili v Červené Vodě.

V Šumperku (respektive v Rapotíně za Šumperkem) si dáváme oběd v restauraci U Řízků. Fantastická kuchyně a dobrá obsluha nás připravila na závěrečných 96 km přes Sobotín, Rýmařov, Bruntál a Horní Benešov do Opavy.

Ještě že existuje navigace na „Mapách.cz“, jinak bloudíme Opavou dodnes a Hotel ALGAR v Opavě – Kylešovicích nikdy nenavštívíme.

Hotel nabízí ubytování v klidné části Opavy, s nabídkou celodenního stravování v jednolůžkových, dvoulůžkových a třílůžkových pokojích a dvou čtyřlůžkových apartmánech, s kompletním sociálním zařízením, moderní klimatizací, vysokorychlostním připojením na internet a TV.

Součástí hotelu je stylová restaurace, s vyhlášenou kuchyní a zastřešenou zahradní restaurací s dětským koutkem.

Venkovní zastřešené posezení, grilování, živá hudba, dětské houpáčky a prolézačky.... to je to právě pro rodinnou pohodu s dětmi, posezení s přáteli, nebo jako zastávka k osvěžení po cyklistické túře.

04. 08. 2024

Karla (Zdeňka) Krause už od včerejška trápí zuby tak, že jsme ho poslali na zubní pohotovost do Nemocnice v Opavě. Zbytek: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Filipová Soňa, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Hejna Petr, Hejnová Hana, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Rohanová Jitka, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr a Žatecký Roman vyrážíme na první letošní dovolenkovou trasu.

Z areálu Hotelu Algar v Opavě Kylešovicích vyjždíme po cyklotrase 551 přes Branku u Opavy k zámku Hradec nad Moravicí.

Hradecký ostroh náleží k severnímu výběžku pahorkatiny předhůří Nížkého Jeseníku. Zámecký areál v Hradci nad Moravicí se vypíná jako ústřední bod na podélné ostrožně obtékané ze západu řekou Moravicí a na východě potokem Hradečnou; strmé, místy skalnaté srázy nad nimi, bezpečně chránily lokalitu s dlouhou souvislou historií osídlení. Tudy již v pravěku vedla jedna z nejdůležitějších komunikačních tepen ze Středomoří k pobřeží Baltu - jantarová stezka. Kvalita architektonického komplexu státního zámku Hradce nad Moravicí, situovaného v 60-ti hektarovém přírodně-krajinářském lesoparku výjimečné kompoziční a dendrologické úrovně a cenné umělecko-historické sbírky, jej řadí mezi nejvyhledávanější turistické cíle regionu.

Hradecká ostrožna je trvale osídlena již od doby kolem 2000 př.n.l. Vlastní stavební vývoj areálu počíná slovanským hradiskem. Na jejím místě - po požáru knížecího hradu Přemyslovců - započal v polovině 13. století s výstavbou nového, rozsahem i výstavností velkorysého gotického hradu, obklopeného důmyslnou fortifikační soustavou, král Přemysl Otakar II., v letech 1279 - 1281 zde vedla svůj dvůr jeho ovdovělá choť Kunhuta.

Ve 14. století byl Hradec sídlem opavských Přemyslovců a správním centrem Opavského knížectví. V roce 1481 mu byl přiznán statut města, znak a právo trhu. Od počátku 16. století procházel rukama několika zástavních pánů; posledním z nich byl Kašpar Pruskovský z Pruskova, jenž v roce 1585 získal zdejší zboží do dědického majetku a současně zahájil přestavbu hradního areálu na renesanční sídlo s okrasnou zahradou a lesoparkem. Nová modernější kvalita bydlení nepochybně ovlivnila i úroveň rodinného a společenského života v Hradci. Mj. tu působila řada domácích hudebníků, od třetiny 18. století známá zámecká kapela; v divadelním sále byly dávány dokonce opery.

V roce 1778 přešlo hradecké panství na pruskou knížecí rodinu Lichnovských z Voštic, kteří na počátku 19. století - po požáru v roce 1796 - zámek celkově adaptovali a to v intencích soudobého empirového názoru. Rozsáhlou proměnu hlavní obytné budovy doprovázelo ve 2. polovině 19. století rozšíření areálu o novogotický tzv. Červený zámek s konírnami, kočárovnou a hradební zdí. Rovněž okolí zámku doznalo změn; starý opevňovací systém byl zrušen, svahy vyrovnány a založen přírodně-krajinářský park vynikající kompoziční a dendrologické úrovně.

U zahradního traktu poté přibyla poslední stavba areálu, pseudogotická Bílá věž.

V držení hradeckého panství se vystřídalo 8 knížat a hrabat Lichnovských v šesti generacích. Každý z nich byl individualitou mimořádného vzdělání, zájmů, schopností a vybraných styků. To vše napomohlo společensko-reprezentačnímu postavení hradeckého zámku i spektru a úrovni jeho sbírek. Vedle panovníků, hodnostářů evropských dvorů, politických a společenských celebrit hostil také mnohé veličiny kulturního světa. Hradec navštívil m.j. Ludvig. v. Beethoven, F. Liszt, J. Mánes, G. Hauptmann, H. v. Hoffmannstahl, K. Kraus a Lisztova dcera Cosima Wagnerová. Přátelské vztahy udržovali Lichnovští s W. A. Mozartem, N. Paganinim, A. von Humboldtem, V. Hugem, R. M. Rilke, M. Twainem, P. Picassem či O. Kokoschkou.

V květnu 1945 bylo panství konfiskováno ve prospěch československého státu a zámek záhy poté otevřen veřejnosti. Od roku 1978 probíhala generální oprava objektu a v současné době je jeho velká část přístupná návštěvníkům.

Po prohlídce exteriéru, parku a vstupního portálu s věží pokračujeme opět přes Branku u Opavy do Chvalíkovíc na lehounký oběd.

Poté přes Vršovice (kde potkáváme Zdeňka, který po ošetření na zubní pohotovosti takto tráví nařízený klidový režim) jedeme k zámku Raduň:

Středověká tvrz na raduňském návrší, doložená pravděpodobně k roku 1320, byla přestavěna v 16. století na renesanční zámek. Ten později prošel ještě barokními úpravami, ale dnešní podobu získal až v 19. století.

Investorem klasicistní adaptace objektu, se stal bohatý, ambiciózní a vlivný hrabě Jan Josef Larisch-Mönnich. Hrabě zemřel dříve, než byla přestavba uskutečněna, stavební úpravy pak probíhaly pod taktovkou jeho ženy Anny Marie Tekly. Iniciovala postupnou proměnu celého zámeckého areálu. Hospodářské budovy byly odsunuty z bezprostřední blízkosti zámku

a přestaly panstvo obtěžovat hlukem a zápachem. Reorganizace zámeckého areálu neměla jen praktickou, ale také estetickou rovinu. Okolí šlechtického sídla zkrášlovala oranžerie, na kterou navazovala okrasná, bylinková a fíková zahrada s fíkovnou, ananasovnou a ovocným sadem. K romantickým procházkám a vyjíždkám vybízel nově založený anglický park.

Na počátku 30. let 19. století se na Larisch-Mönnichovské statky přičlenil Gebhard Blücher, vnuk stejnojmenného slavného pruského maršála, který vítězil nad Napoleonem. Blücherům patřily statky v rakouském Slezsku, Prusku a od druhé poloviny 19. století také v Anglii. Za svá hlavní sídla ovšem považovali rodové panství v Krobielowicích a Raduň. Pokračovali tedy v úsilí o zvelebení raduňské rezidence, kterou navíc dále přizpůsobovali nárokům na pohodlné a celoroční bydlení.

Stopy stavebních a zvelebujících zásahů, které realizovali Larisch-Mönnichové a Blücherové, jsou patrné dodnes a nesmazala je ani éra po roce 1948, kdy byl objekt využíván k nejrůznějším účelům. Přes tristní torzovitost původního mobiliáře jsou na zámku rekonstruovány různé roviny každodenního života v průběhu 19. a na počátku 20. století.

Zdeněk s doprovodem Hanky a Petra Hejnových vyrazili rovnou do hotelu Algar. Stále ještě neprší a času máme dost, a tak zbytek pokračuje údolím Raduňky v Přírodním parku Moravice se sportovní vložkou vlečení kol do strmého a nesjízdného kopce (po modré) přes Podvihov a Nové Sedlice k dalšímu zámku, tentokrát v Kravařích:

*Původní tvrz, která je poprvé písemně zmiňována roku 1377, vlastnila větev mocného rodu Benešoviců, jemuž náleželo mnoho dalších panství na Moravě i v Čechách. Tato větev se označovala ve svém přídomku jako **Páni z Kravař**. Ostatně jejich erb – zavínutou střelu – mají dodnes Kravaře ve svém městském znaku.*

*Podrobnější popis rytířského sídla máme z roku 1632 díky urbáři, který nechal sepsat jeho nový majitel, nižší polský šlechtic a alchymista na dvoře císaře Rudolfa II. Habsburského **Michal Sendivoj ze Skorska**. Ten získal zkonfiskované panství právě díky úzkým kontaktům s císařským dvorem. Jeho dcera a dědička Marie Veronika se po otcově smrti*

roku **1636** provdala za příslušníka braniborské šlechty Jakuba z Eichendorffu. Právě jeho rod se zasloužil o vrcholně barokní přestavbu kravařského sídla v hildebrantovském stylu, kterou financoval v letech **1721 – 1728** Jan Rudolf Eichendorff. Zároveň také dokončil výzdobu krásné kaple s kopulí, uzavírající čtyřkřídlou budovu zámku.

Eichendorffové vlastnili panství do roku **1782**, kdy byli nuceni pro značné zadlužení majetek prodat a odstěhovat se na menší sídlo do nedalekých Lubowic (v současnosti Polsko, tehdy byly však zároveň s Kravařemi součástí Pruska).

Následně se majitelé rychle střídali, a to až do roku **1920**, kdy zámek odkoupil stát a zřídil zde hospodyňskou a hospodářskou školu. Bohužel neopatrností došlo v noci **21. ledna 1937** k rozsáhlému požáru, který zničil celou střechu, stropy zdobené freskami a štuky, dřevěné schodiště i veškeré vnitřní zařízení. Jako zázrakem zůstala ušetřena pouze zámecká kaple. Během druhé světové války byl zámek pouze provizorně zastřešen a s opravami se začalo v 50. letech 20. století. Dokončeny byly v roce **1970**, kdy zde byla otevřena vojensko-politická expozice *Ostravské operace*. Na tu se chodili povinně dívat žáci a studenti až do roku **1989**.

Historie bylo dnes již dost, a tak jsme se odhodlali k návratu. Cestou jsme letmo minuli zámek ve Velkých Hořticích:

a po Via Czechia míříme do Opavy. Ta dokonce vede po čtyřproudé I/11, na které si dokonce stříhneme dva kruháky (řidiči z nás musejí mít radost) abychom konečně dorazili domů.

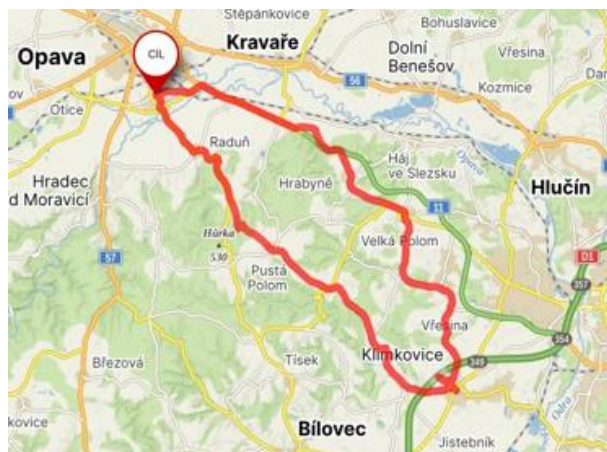
Dnes jsme najeli 42 km s celkovým převýšením 315 m a zde jsou ještě momentky z dnešní trasy.

05. 08. 2024

Dnes ještě bez Karla (jel na kontrolu na zubní pohotovost do Nemocnice v Opavě. Čápová Hana, Dibelková Hana, Filipová Soňa, Friebeľová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Hejna Petr, Hejnová Hana, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Rohanová Jitka, Stoklásková Mírka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr a Žatecký Roman jedeme do Klimkovic.

Od Hotelu Algar v Opavě Kylešovicích vyjíždíme po silnici II/464 opět přes Raduň (tentokrát bez zámku) směrem na Klimkovic. Cestou již u Podvihova začíná pršet. Nejdříve se schováme pod stromy a pak popojedeme do Pusté Polomi, kde nás zachrání autobusová zastávka.

Nakonec se počasí umoudřilo a přes Kyjovice, Zbyslavice a Olbramice dojíždíme do dnešního cíle, do Klimkovic.

Klimkovic jsou malé slezské město při jihozápadním okraji Ostravy na nejvýchodnějších výběžcích Nízkého Jeseníku a na okraji Ostravské pánve. Ačkoli město leží v těsném sousedství Ostravy, nemá průmyslový charakter. Žije zde přibližně 4 500 obyvatel. V místní části Hýlov se nacházejí jedovatá Sanatoria Klimkovic. Mezi Klimkovicemi a Hýlovem byl postaven Tunel Klimkovic, kterým vede dálnice D1. V centru obce se nachází zámek, ve kterém sídlí městský úřad. Ve městě sídlí římskokatolická farnost Klimkovic.

Při zpáteční cestě opět chvilku přišlo, naštěstí nad námi vedla dálnice D1 a tak bylo kde se schovat. Naštěstí nepršelo dlouho. Přes Velkou Polom jsme dojeli do Hrabyně, do cíle naší druhé dnešní zastávky.

Národní památník II. světové války patří mezi jedno z odborných pracovišť Slezského zemského muzea. Nachází se na cestě mezi Ostravou a Opavou v obci Hrabyně. Jeho původní název zněl Památník Ostravské operace. Byl vybudován na místě nejtěžších bojů tzv. ostravsko-opavské operace v závěru druhé světové války, které se účastnil i 1. československý armádní sbor.

Při dnešním cyklovýletu jsme najeli 57 km s celkovým převýšením 726 m.

06. 08. 2024

Dnes v plném obsazení: Čápová Hana, Dibelková Hana, Filipová Soňa, Friebešová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Hejna Petr, Hejnová Hana, Karel Kraus, Luštinec Lád'a, Luštincová Věra, Rohanová Jitka, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr a Žatecký Roman.

Památek a sportovních výkonů již bylo dost, tak dnes od Hotelu Algar v Opavě Kylešovicích vyjždíme za přírodou do Arboreta Nový Dvůr.

Jedeme po cyklotrase 551 východními a posléze cyklotrasou 6167 severními okraji Opavy a pak přes Zlatníky a Stěbořice podle výše zobrazeného modelu sluneční soustavy od Slunce až k Plutu (od Opavy do Nového Dvoru).

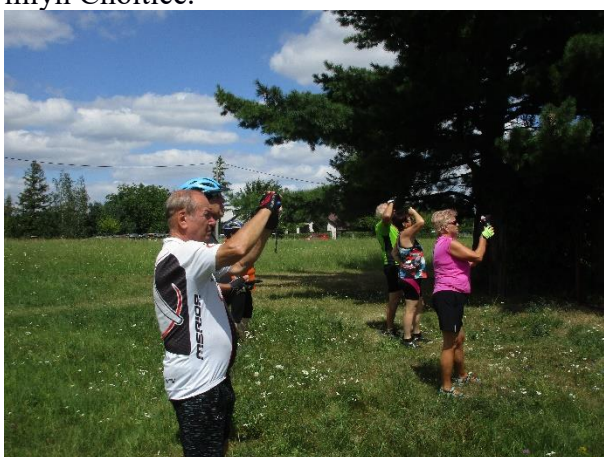
V Arboretu v Novém Dvoře může návštěvník zhlédnout bohatou dendrologickou sbírku Dřeviny pěti světadílů. Můžete zde vidět rostliny vřesovišť, rašelinišť, písčných dun pobřeží Baltu, himálajské rostliny, sbírky dřevin z Číny, Dálného východu a Japonska a rozsáhlé sbírky dřevin a bylin z východního a západního pobřeží a středozápadu severní Ameriky. Arboretum proslavila velká sbírka rodu Rhododendron, která patří k nejbohatším sbírkám v ČR. V expozici se nacházejí zástupci obřích "mamutích stromů" sekvojí, borovice osinaté z Arizony, přesahující ve své domovině stáří 4000 let i vývojově prastarého, posvátného a léčivého jinanu, pamětníka dinosaurů.

Skleníková expozice tropických a subtropických rostlin si klade za cíl zpřístupnit široké veřejnosti část z rozsáhlých skleníkových sbírek Arboreta Nový Dvůr. V expozici je soustředěno bezmála 115 rodů rostlin ze 63 čeledí. Na nevelké ploše čítající zhruba 220 m² lze vedle sebe zhlédnout geograficky svébytné rostlinné formace americké, africké, australské a asijské flóry tropických deštných, tropických polo-opadavých a opadavých lesů.

Dendrologická expozice se rozkládá na ploše 23 ha a v současné době je zde evidováno bezmála 7000 druhů a kultivarů domácích i cizokrajných rostlin. Arboretum je známo bohatými sbírkami vybraných rodů dřevin, zvláště pak javorů (Acer), kalin (Viburnum), pustorylů (Philadelphus) bříz (Betula) či vilinů (Hamamelis), ale také bohatým sortimentem zahradních kultivarů. V expozici arboreta se nachází rovněž rašeliniště, vřesoviště, písčné duny či skupina časně kvetoucích dřevin.

Po prohlídce zámku, parku, alpinia a skleníku pokračujeme k technické památce větrný mlýn Choltice.

Dostali jsme hlad, a tak sjíždíme do zámecké restaurace Litultovice na oběd. Z původní denní nabídky čtyř jídel již měli jen 15 polévek pro 16 cyklistů. No nezbylo nám než se podřídít a pak vyrazit přes Dolní Životice, Štáblovice, Uhlířov a Otice domů.

Najeli jsme 40 km s převýšením 286 m a protože je teprve 15,00 hodin, většina děvčat vyrazila ještě pěšky do centra Opavy na čumendu.

07. 08. 2024

Super počasí a tak: Čáповá Hana, Dibelková Hana, Filipová Soňa, Friebeľová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Karel Kraus, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Rohanová Jitka, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla a Vojtíšek Petr vyrazili na přírodní koupaliště Štěrkovna v Hlučíně.

Od hotelu jako již několikrát jedeme na Raduň, pak odbočujeme na Suché Lazce, Nové Sedlice, Štítinu, Mokrý Lazce a Háj ve Slezsku,

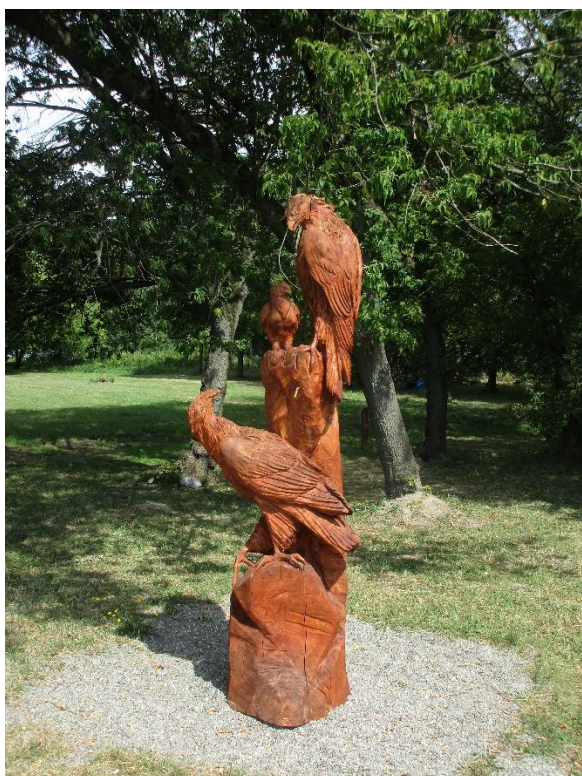
abychom za zastávkou v Jilešovicích konečně dorazili do areálu Štěrkovny v Hlučíně.

Hlučínské jezero, nebo také Štěrkovna, je antropogenní jezero vzniklé zatopením bývalé štěrkovny na jihozápadním okraji Hlučina v okrese Opava. Jezero má rozlohu 131,5 ha, maximální hloubku 4 m. Nachází se v nadmořské výšce 217 m.

Původní štěrkovna byla v roce 1990 přebudována na vodní nádrž. Byly zpevněny břehy, odtěženy mělčiny a vybudovány nápusťné a výpusťné objekty pro regulaci hladiny nádrže. Na severním břehu jezera byla vybudována infrastruktura pro rekreační využití. Podle původního projektu mělo být vybudováno kromě koupaliště i loděnice s místy pro plachetnice a veslařské lodě. Délka jezera činí 2,2 km, což umožňuje pořádat závody ve veslování. Staré koryto řeky Opavy mělo být přebudováno na umělý kanál s divokou vodou. Mezi jezerem a bývalými kasárnami mělo být vybudováno dostihové závodiště. Velkorysé budování areálu bylo zastaveno po sametové revoluci, kdy celý areál spravovalo město Hlučín, které nemělo dostatek prostředků na jejich realizaci.

V poslední době infrastrukturu doplnila venkovní galerie dřevěných soch:

Po koupání jsme dostali hlad, a městu Hlučín zřejmě chybějí peníze i nadále. V areálu je sice šest různých krmelců, ale kromě párků v rohlíku a trdelníku jsme téměř nic k jídlu neobjevili a obsluha – to byla další hrůza – samé brigádnice, které nevěděly, co by měly dělat.

Tak jsme vyrazili na zpáteční, trochu pozměněnou, cestu – celkem 56 km s převýšením 307 m, abychom využili kuchyně Hotelu Algar.

08. 08. 2024

Čápová Hana, Dibelková Hana, Filipová Soňa, Friebelová Eva, Hejna Radek, Hejnová Irena, Hejna Petr, Karel Kraus, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Rohanová Jitka, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla, Vojtíšek Petr a Žatecký Roman se jedeme na Opavsko podívat se na okolí z rozhledny Šance.

Dřevěná rozhledna Šance, postavená na kameno-betonových pilířích a vytvořena podle architekta Miroslava Slívy, se nachází v Moravskoslezském kraji v obci Jakubčovice, jež spadá pod město Hradec nad Moravicí.

Rozhledna má výšku 15,5 metrů, a nahoru se dostanete po vyšlápnutí 60 schodů.

Z rozhledny je za dobrého počasí krásně vidět na hory Jeseníky i Beskydy, také město Opavu, Ostravu a Fulnek. K rozhledně se můžete dostat po naučné stezce Památce amerických letců, která prochází obcí Jakubčovice.

Rozhledna byla zpřístupněna v roce 2005, a otevření se konalo u příležitosti 60. výročí ukončení 2. světové války a osvobození Jakubčovic 29. dubna. Její název je odvozen z nedalekých vojenských obranných šancí. Ty byly postaveny po Slezských válkách v 18. století.

My jsme z Opavy vyrazili po cyklostezce 551 do Hradce nad Moravicí a pak po 6141, bohužel velice brzy jsme v lese zakufrovali na žlutou abychom nakonec pod Předním kopcem vybloudili z lesa a rozhlednu našli.

Nás ale kromě výhledů lákal více zde ustájený dřevěný kůň. Když jsme se dostatečně vydováděli, začali jsme uvažovat co dále. Lákala nás další rozhledna na obzoru, ale nadšení mírnily houstnoucí mraky. Tak nakonec vyhrála cesta na jídlo do Hradce nad Moravicí.

V restauraci Sport dodrželi zřejmě místní tradici – k jídlu měli jen polévku a jednu denní nabídku, zde se alespoň dostalo na všechny.

Počasí se umoudřilo, tak jsme se rozhodli, že zpáteční cestou projedeme celou Opavu až na její severní konec, kde má být velká jízdárna Jezdeckého klubu Opava Kateřinky.

Cestou se odpojili Irena a Radek Hejnovi a Hanka Čápková. Měli rozum. Predikce deště se totiž vůbec nevyplnila, naopak začalo pálit slunce, že i koně toho měli dost a schovali se.

Tak jsme se otočili, prokličkovali Opavu, u Bredy jsme si dali zmrzlinu a vrátili se. Dnes jsme najeli 42 km s převýšením 378 m.

08. 08. 2024

Pátek na každé dovolené bývá volný program.

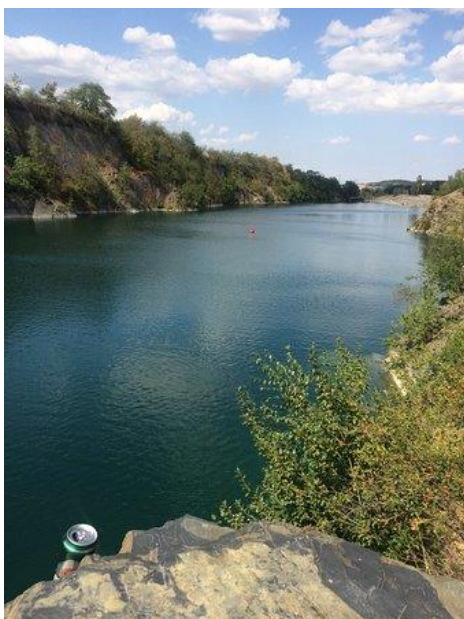
Čápková Hana, Karel Kraus, Luštinec Láďa, Luštincová Věra, Stoklásková Mirka, Vojtíšková Míla a Vojtíšek Petr vyrazili ke známým do Moravice.

Cestou potkali na třicet jmenovců Hanky Čáповé:

Karel Kraus si zpáteční cestu ještě prodloužil ke Stříbrnému jezeru.
Filipová Soňa, Rohanová Jitka vyrazili rovnou do zatopeného břidlicového lomu Šífr ve Svobodných Heřmanicích – dnes nádherného přírodního koupaliště.

Lom Šífr Svobodné Heřmanice

Stříbrné jezero Opava

Ostatní využili svůj čas k prohlídce Opavy (případně Hlučína)
Večer se všichni scházíme v nám propůjčené chodbě před pokojem Hanky Čáповé a Mirky Stokláskové, kde si vyměňujeme dnešní zážitky. Zítřa nás po snídani čeká jen cesta domů.